

Arrest

nr. 246 393 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. TUCI
Gulden Vlieslaan 21/5
1050 BRUSSEL

tegen:

de Stad HARELBEKE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Harelbeke van 23 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-V. CIOCOTISAN, die *loco* advocaat S. TUCI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote van Belgische nationaliteit

1.2. Op 23 juni 2020 neemt de burgemeester van de stad Harelbeke een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

~~"In uitvoering van artikel 51, § 1, eerste lid / 51, § 1, derde lid / 51§ 2, tweede lid / 52, §3 / 52, § 4, vijfde lid, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 23-12-2019 werd ingediend door:~~

~~(...)~~

om de volgende reden geweigerd:

~~□ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie. overeenkomstig artikel 51, § 1, tweede lid van het genoemd koninklijk besluit van 8 oktober 1981 beschikt de betrokkene over een bijkomende termijn van een maand, namelijk tot..... (dag/maand/jaar) om de vereiste documenten over te maken.~~

~~□ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:~~

~~□ De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie;~~

~~□ Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij/zij zijn/ haar aanvraag heeft ingediend;~~

~~☒ De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie:~~

~~Betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: huisvesting, bewijs van stabiele en voldoende bestaansmiddelen, bewijs ziektekostenverzekering.~~

~~□ Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:~~

~~□ Het recht op verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd:~~

~~Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen"~~

2. Over de ontvankelijkheid

In een schrijven van 8 september 2020 gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt de verwerende partij dat het verzoekschrift niet de Stad Harelbeke, maar de Belgische staat als tegenpartij aanduidt, dat het voorwerp van het verzoekschrift bovendien een beslissing tot weigering van een verblijfskaart (bijlage 20) van 23 juni 2020, betekend op 3 juli 2020, betreft, die werd afgeleverd op uitdrukkelijke instructie van de diensten van de bevoegde federale minister, dat zij gezien het voorgaande dan ook van oordeel is dat niet de stad Harelbeke maar de Belgische staat verder moet tussenkomen in het geding, dat niet alleen de verzoekende partij de Belgische staat aanduidt als tegenpartij, maar dat in deze de burgermeester niet is opgetreden als orgaan van de stad Harelbeke maar als orgaan van de Belgische staat.

De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Dit betekent onder meer dat de Raad degene als verwerende partij aanwijst die voor het vervullen van deze rol het meest geschikt voorkomt. De aanwijzing van de verwerende partij heeft als functie een waarborg te zijn voor de deugdelijkheid van de rechterlijke uitspraak over het aangebrachte wettigheidsgeschil door het organiseren van tegenspraak ten aanzien van de vordering van de verzoekende partij. De Raad corrigeert derhalve indien nodig, de aanwijzing van de verwerende partij en betreft de correcte instantie in de zaak.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een bijlage 20 is die genomen werd door de burgemeester van de stad Harelbeke.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en dat volgende gevraagde documenten niet werden overgemaakt: huisvesting, bewijs van stabiele en voldoende bestaansmiddelen, bewijs ziektekostenverzekering. Uit artikel 53, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) volgt dat *“indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt (...) het gemeentebestuur de aanvraag (weigert) door middel van een bijlage 20 (...)”*. Aldus kwam het het stadbestuur van Harelbeke toe om de thans bestreden beslissing te nemen, zoals ook effectief gebeurde. Gelet op het voorgaande kan de verwerende partij niet dienstig voorhouden dat zij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is opgetreden als orgaan van de stad Harelbeke maar als orgaan van de Belgische staat. Het gegeven dat een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken de verwerende partij er bij een schrijven van 23 juni 2020 op wees dat het stadbestuur gemachtigd is om een bijlage 20 te nemen en uiteenzet hoe dat *in concreto* dient te gebeuren, doet hieraan geen afbreuk.

In casu moet aldus de stad Harelbeke, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen, als verwerende partij worden aangeduid.

In haar nota met opmerkingen van 23 oktober 2020 lijkt de verwerende partij het standpunt van de Raad te bevestigen, met name waar zij stelt als volgt: *“Verweerder stelt vast dat de Belgische Staat is aangeduid als verweerder in het verzoekschrift, terwijl de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten niet door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie, doch wel door de burgemeester van de stad Harelbeke werd getroffen. Naar het oordeel van de verweerder is het dan ook de stad Harelbeke die in casu de tegenpartij is, en niet de Belgische Staat.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. Ter adstruering van haar eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Aangezien dat de beslissing een inmenging uitmaakt in het privé- en gezinsleven van verzoeker ;

Artikel 8 EVRM stelt dat :
(...)

Bovenvermeld artikel heeft directe werking in de interne rechtsorde en het behoort tot de “Europese openbare orde” waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen ;

Het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, noch het grondrecht op eerbiediging van het privéleven zijn echter absoluut, in die zin dat een inmenging binnen de grenzen en voorwaarden van artikel 8 lid 2 gerechtvaardigd is;

Dat de beslissing onmiskenbaar een inmenging uitmaakt in het privéleven en gezinsleven van deze laatste, dat niet gerechtvaardigd wordt door een gelimiteerde inmenginggrond (maatschappelijke doelstellingen zoals het voorkomen van misdrijven enz.) zoals voorzien in artikel 8 tweede lid en waarbij de proportionaliteit- en subsidiariteitsbeginselen allerminst werden gerespecteerd;

In casu kan tot een schending van artikel 8 EVRM worden besloten gelet op volgende vaststellingen:

- De inmenging in het privéleven van verzoeker blijkt niet te steunen op een doelstelling zoals vervat in artikel 8 tweede lid EVRM, terwijl dit noodzakelijk is teneinde de inmenging te rechtvaardigen en een schending van bovenvermeld artikel te vermijden; In ieder geval kan de beoogde doelstelling niet uit de beslissing worden afgeleid (eerste middel);

- Artikel 8 EVRM staat hoger dan artikel 27 alinea 1 van de Vreemdelingenwet; Dit artikel stelt duidelijk dat een inmenging enkel gerechtvaardigd is indien ze een doelstelling beoogt die terug te vinden is in het tweede lid van onderhavig artikel; Gelet op de ontstentenis van een verdragsrechtelijke doelstelling, kan besloten worden dat de vordering tot heropsluiting artikel 8 EVRM schendt;

- In de veronderstelling dat de inmenging een doelstelling nastreeft zoals voorzien in artikel 8 lid 2 EVRM en dat deze doelstelling kan worden gededuceerd uit de bestreden beslissing, quod non, dan nog dient de inmenging effectief te zijn en dringt een belangenafweging tussen de gevolgen die de beslissing teweegbrengt en de doelstellingen die de bestreden beslissing beoogde zich op; Zoals weergegeven in bovenvermelde principes betreffende artikel 8 EVRM, is de inmenging slechts effectief indien de beoogde doelstelling door geen enkele andere maatregel kan worden bereikt;

- Zoals in de principes aangehaald, dient een inmenging proportioneel te zijn om aan het "daadwerkelijke maatschappelijke behoefte" vereiste zoals vervat in artikel 8 tweede lid EVRM te kunnen voldoen;

- Dat mocht aangenomen worden dat de beslissing niet buitenproportioneel is, de beslissing niettemin de subsidiariteittoets niet doorstaat; Dat de subsidiariteit immers een tweede criterium is die het EHRM hanteert teneinde de maatschappelijke behoefte te bepalen van een inbreuk op bepaalde grondrechten; Dat de overheid in het licht van de rechtspraak van het EHRM de plicht heeft de inbreuken op de rechten van de burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens haar doel trachten te bereiken "in the least onerous way as regards human rights";

Dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 EVRM ;"

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er vooreerst op dat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden de bestreden beslissing geenszins een vordering tot heropsluiting betreft.

In casu wordt in de bestreden beslissing de verzoekende partij het verblijfsrecht, dat door haar gevraagd werd op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geweigerd op grond van artikel 52, §3 van het van het Vreemdelingenbesluit. Dit betreft een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt te betogen, geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de

gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad merkt daarbij op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de omstandigheden bepaalt waarin de echtgenoot van een Unieburger/Belg het recht op verblijf heeft. Ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, wanneer de wetgever deze reeds voorzien heeft in de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772). Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. De Raad merkt hierbij op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij *in casu* ten onrechte besloten heeft dat de verzoekende partij niet aan de toelatingsvoorwaarden voor verblijf voldoet.

3.1.3. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij laat *in casu* na in haar verzoekschrift een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk te maken. Evenmin toont zij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aan.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat de bestreden beslissing ook geen scheiding impliceert tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, zelfs niet van tijdelijke aard. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar privé- en gezinsleven daadwerkelijk worden verbroken door de bestreden beslissing, en toont evenmin aan hoe de bestreden beslissing zou leiden tot onoverkomelijke hinderpalen voor haar privé- en gezinsleven. De Raad meent dan ook dat de bestreden beslissing geen disproportionele maatregel vormt die artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Niets belet de verzoekende partij om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

3.1.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.1.5. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2.1. De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de motiveringplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier (formele motivering), de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig (materiële motivering);

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu de beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak (ze werden immers niet beoordeeld), zodat er sprake is van een stereotipe motivering;

De Dienst Vreemdelingenzaken merkt op dat er documenten ontbraken in volle coronatijd en profiteert ervan om dergelijke stereotipe beslissingen te nemen.

Dat de beslissing derhalve niet afdoende is gemotiveerd;

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 23-06-2020 niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn."

3.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §3 van het Vreemdelingenbesluit en stelt dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van Unie of van een ander familielid van de Unie. Er wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat de volgende gevraagde documenten niet werden overgemaakt: huisvesting, bewijs van stabiele en voldoende bestaansmiddelen en bewijs ziektekostenverzekering.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotiepe motivering en dat de verwerende partij opmerkte dat er documenten ontbraken in volle coronatijd en hiervan profiteert om dergelijke stereotiepe beslissingen te nemen, kan zij niet worden gevolgd. Immers gaat zij met haar betoog voorbij aan de motieven dat zij niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie omdat de volgende gevraagde documenten niet werden overgemaakt: huisvesting, bewijs van stabiele en voldoende bestaansmiddelen en bewijs ziektekostenverzekering. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing aldus onderbouwd door feiten eigen aan de zaak, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.3. In zoverre de verzoekende partij met haar betoog doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken (lees: de burgemeester van de stad Harelbeke) opmerkt dat er documenten ontbraken in volle coronatijd en ervan profiteert om een stereotiepe beslissing te nemen.

Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij echter geenszins aan dat de verwerende partij bepaalde gegevens niet correct heeft beoordeeld of op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Zij weerlegt geenszins het motief dat de opgevraagde documenten met betrekking tot huisvesting, bewijs van stabiele en voldoende bestaansmiddelen en bewijs ziektekostenverzekering niet werden overgemaakt. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij op grond van voormelde vaststelling niet kon oordelen dat overeenkomstig artikel 52, §3 van de Vreemdelingenwet het verblijf wordt geweigerd.

Waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat zij niet in de mogelijkheid was om binnen de vooropgestelde termijn de nodige documenten over te maken omwille van de heersende coronaepidemie, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Zij toont geenszins aan op welke wijze deze omstandigheden haar verhinderd hebben tijdig de gevraagde documenten voor te leggen.

Betreffende het aangeven ter terechtzitting dat haar situatie intussen is geëvolueerd, dat zij een bewijs heeft dat zij zelfstandige is en een bundel stukken neerlegt, wijst de Raad erop dat niet blijkt, en de verzoekende partij ook niet voorhoudt of aantoon, dat deze stukken werden voorgelegd aan de stad Harelbeke voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee aldus geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht en het betoog dat haar situatie geëvolueerd is, niet dienstig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER